

De “vrimdeliengen” komen...

Na de Tweede Wereldoorlog herstelde de kust en dus ook Heist bijzonder goed van het oorlogsgeweld. De eerste zomer reeds draaide het toerisme terug op volle toeren. Die eerste vakantie gaf een supplementair gevoel van “bevrijding”.

Iedere Heistenaar probeerde een graantje mee te pikken. Velen gingen het seizoen gaan doen en werken bij de hoteliers, of in een pension. Anderen werden voor twee maanden “b aigneur” en verhuurden strandstoelen, tenten en badkostuums.

Nog anderen verhuurden kamers, en voor vele gezinnen was dit een ingrijpende gebeurtenis.

De meeste woningen waren eigenlijk niet geschikt om kamers te verhuren, maar men maakte van de nood een deugd.

De slaapkamers van de kinderen werden een keukentje, living en slaapkamer en zo omgebouwd tot een mooi appartementje.

De kinderen sliepen dan meestal voor twee maanden ofwel op de zolder, ofwel in de kelder, of ergens in een proper kot vanachter.

Het was een speciale bron van inkomsten en men vond het normaal dat daarvoor een inspanning moest geleverd worden.

Reeds in het voorjaar hingen de plakkaatjes aan de venster : kamer of appartement te huur of chambre à louer.

Het liefst verhuurde men voor één maand. Maar wie het risico nam om twee keer een halve maand te verhuren had op het einde wel méér, maar het was steeds angstig afwachten of men dan wel twee keer een halve maand zou kunnen verhuren. Vooral de eerste veertien dagen van juli (periode voor de congé payé) en de laatste veertien dagen van augustus waren moeilijker te verhuren.

De mensen kwamen voor een langere periode en meestal met de auto of met de trein. Hun gerief kwam meestal toe in grote ijzeren kisten die vervoerd werden door de groene camions van de spoorwegen.

Hoogtepunten waren de confetti-bals en voor de jongeren de danspartijen van ANCO. Deze producent van deegwaren was bijzonder gekend en geliefd bij de jeugd want op de dijk werd er muziek gespeeld en kon je eens traag dansen met een meisje. Maar om 22 u was alles gedaan. Sommigen bleven nog wat rondhangen, maar zij die “prijs” hadden gingen wel eens langs het “bosje” naar huis.

Het waren heerlijke tijden en toen sprak men nog niet van toeristen, maar van vreemdelingen.

Net als nu nog bracht het toerisme welstand in de gezinnen. Het gaf de mogelijkheid om eens iets extra te doen : de eerste wasmachine, badkamer, televisie...

Maar er was ook de *taxe de séjours* ! Elke dag kwam een bediende van het stadhuis controleren hoeveel kamers er bezet waren. Op basis daarvan moest men dan een taks betalen (die natuurlijk doorgerekend werd aan de klant...en meestal afgerond naar boven).

Later werd het een forfaitaire verblijfsbelasting.

Zicht op het strand ter hoogte van het bosje van Heist in de jaren vijftig

SINCFALA Museum van de Zwinstreek

U zal het al gemerkt hebben : de oude "schuur" in de Pannenstraat naast het museum werd volledig herbouwd en ingericht als museum.

Het is een aanvulling van wat er in het oude schoolgebouw al stond. Maar het nieuwe gebouw werd volledig modern ingericht en er werd gebruik gemaakt van de modernste technieken om u wegwijs te maken in de geschiedenis van de Zwinstreek.

Wie belangstelling heeft voor Heist en de omgeving moet beslist eens een bezoekje brengen, het is echt de moeite waard.

Voor Heist is dit in alle geval een verrijking waar we fier mogen op zijn en meteen is Sincfala uitgegroeid tot een volwaardig streekmuseum waar ook heel wat toeristen op bezoek komen.

André Desmidt

F
C

Park
8301
Tel. C

DI

Ann Mo

Verdele
Eukanu
Bento-P
Euro-Pr

Westka
Tel. 050
www.di

I
Bank
de
83
tel
fax
inf

@

Si

